

*Samenwerking met
huisdierencrematorium
Stadskanaal*

Eind goed niet altijd goed

Collecte 2020

Een leuk kerstcadeau

Colofon

Redactie:

Debby Seubers
Marian Ubels

Bestuur:

Piet Kleingeld voorzitter
Tineke Arends penningmeester
Gerben Wilbrink algemeen bestuur
Daphne Ritzema algemeen bestuur

Manager:

André Nijdam

Ereleden:

Mevr. Bos (overleden)
Mevr. Ellerie (oprichtster)
Dhr. Jansen
Dhr. Valk (overleden)

Bezoekadres:

Vereniging Dierenambulance Groningen
Friesestraatweg 199a
9743 AC Groningen
info: (050) 5791900
spoed: (050) 5791909
www.dierenambulance-groningen.nl

Correspondentieadres:

Postbus 1392
9701 BJ Groningen
e-mail:
info@dierenambulance-groningen.nl

ING : NL32 INGB 0004 4960 73

Lidmaatschap per jaar: €16,00

Ritprijs vervoer huisdier per etmaal
(onder voorbehoud):

leden: €23,50

niet leden: €36,00

Penning hond/kat:

Leden: €4,00

Niet leden: €6,00

Duplicaatpenning

Leden: €3,00

Niet leden: €4,00

Chippen op het pand: €14,00 per dier

Chippen thuis voor leden:

€35,00 dat is incl. 1 chip

Chippen thuis voor niet leden:

€40,00 dat is incl. 1 chip

(elk extra dier kost €14,00 bij thuis
chippen)

De registratie van de chip verloopt via het
NDG, zij vragen € 5,90 per chipregistratie.

Prijzen zijn onder voorbehoud

UITGEVER

DNB GROEP

SOCIALE EN MAATSCHAPPELIJKE PUBLICATIES

WWW.DNBGROEP.NL

DE UITGEVER IS NIET VERANTWOORDELIJK VOOR
DE INHOUD VAN DE ADVERTENTIES. NIETS UIT DE
ADVERTENTIES MAG WORDEN GEKOPIEERD EN/OF
VERSPREID ZONDER SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING
VAN DE UITGEVER.

Inhoud

- 1 Colofon
- 3 Samenwerking met
huisdierencrematorium Stadskanaal
- 5 Gevonden vos
- 6 Aan het woord: Nico
- 9 Agenda ALV 2020
- 10 Een leuk kerstcadeau
- 13 Eind goed niet altijd goed
- 15 Collecte 2020
- 16 Snowy
- 19 Kat vast in meterslange nis
- 21 Tommie zijn dorp
- 25 Zomaar een willekeurige dag
- 30 Leden / Donateursbon
- 31 Belangrijke telefoonnummers

Samenwerking met huisdierencrematorium Stadskanaal

Zoals wellicht bekend werken wij als Dierenambulance Groningen nauw samen met het dierencrematorium in Stadskanaal. Na het overlijden van uw huisdier kunt u bij uw dierenarts aangeven dat uw huisdier in Stadskanaal kan worden gecremeerd.

De dierenarts neemt dan contact met ons op. Wij halen uw dier op, overleggen met u wat uw wensen en daarbij samenhangende kosten zijn en begeleiden u tijdens deze moeilijke periode.

Wij brengen uw huisdier vervolgens naar het crematorium in Stadskanaal waar uw huisdier volgens uw wensen wordt gecremeerd.

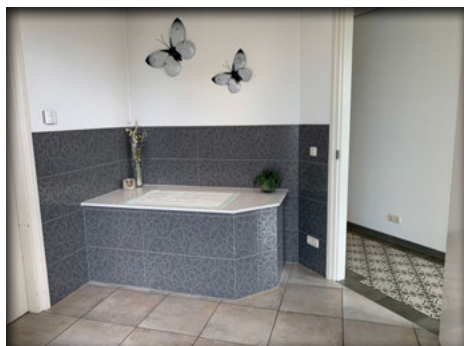
Wij zijn zeer tevreden over de klantvriendelijke wijze waarop het dierencrematorium in Stadskanaal werkt. We krijgen heel veel positieve reacties van huisdiereigenaren die hier hun huisdier hebben laten cremen.

De kosten voor vervoer en crematie kunt u in één keer bij ons afrekenen.

Overigens vallen die kosten nogal mee. Het huisdierencrematorium in Stadskanaal is veruit de goedkoopste in de regio en ook wij rekenen een bescheiden bedrag voor het vervoer.

Als u vragen heeft over het laten cremen van uw huisdier mag u natuurlijk altijd contact opnemen met één van onze medewerkers die betrokken zijn bij de crematie.

Het telefoonnummer is 06-20102555 en u krijgt dan Limahl of Steven aan de lijn. Een mailtje sturen mag ook. Het mailadres is: crematie@dierenambulance-groningen.nl.

Gevonden vos

Zo werd de vos aangetroffen.

“Er ligt hier aan de Hoonsedijk, voorbij Groningen-Zuid, een vos op het zand. Hij is niet dood, ademt nog wel maar beweegt niet meer” zei de persoon die we aan de lijn hadden.

Meteen reden onze collega's ernaartoe. Toen ze ter plaatse waren leek het hier om een dode vos te gaan zoals hij daar lag. Maar toen ze dichterbij kwamen tilde hij zijn kop op en was het overduidelijk dat het dier niet in orde was. Tijdens het oppakken kwam er nog een stoot adrenaline vrij waardoor hij zich nog behoorlijk verzette. Het lukte ze om hem in de mand te leggen, de deksel werd gesloten en de mand werd in de auto geplaatst. Ook dit dier werd meteen doorgebracht naar de opvang in Ureterp. Daar kreeg de vos vocht toegediend en wat eten. Waarschijnlijk had dit diertje een tik van een auto gehad maar de verwondingen vielen gelukkig mee.

Toen er 's avonds tijdens de laatste ronde ook nog bij het vosje werd gekeken werden ze bijna letterlijk door hem opgewacht. Hij stond net zo mooi, op eigen kracht, voor het hek te loeren.

De volgende dag was hij zo fit dat er besloten is om hem meteen weer uit te zetten.

De vrijheid weer tegemoet.

Aan het woord: Nico

Nico met zijn hond Kaiden.

Hoe lang werk je bij de DAG?

Ik ben 23 oktober 2017 begonnen bij de dierenambulance Groningen. Uiteraard werd ik eerst uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek en gelukkig werd ik aangenomen. Het leek me heel leuk en nuttig werk. Met veel plezier ben ik inmiddels twee en een half jaar werkzaam bij de dierenambulance.

Heb je zelf huisdieren?

Van jongs af aan ben ik opgegroeid met honden.

Zelf heb ik een Bordeaux dog van 10 jaar oud. Ik heb hem als pup gekregen en hij is echt mijn maatje.

Helaas is er geconstateerd dat hij slijtage in zijn gewrichten heeft en daardoor gaat hij iets achteruit.

Gemiddeld wordt dit ras acht jaar oud en ik hoop dat hij nog een tijd bij mij kan zijn!

Wat maakt het werk bij de dierenambulance speciaal voor jou?

De werkzaamheden zijn heel anders dan in bijvoorbeeld een fabriek. Het is ook niet te vergelijken met ander werk dat ik in het verleden heb gedaan. Dit werk is heel afwisselend, elke dag is weer anders. Het is de leukste baan die ik tot nu toe heb gehad.

Wel moet je geestelijk sterk in je schoenen staan en enorm betrokken zijn want je komt ook een hoop leed tegen. Het is een heel fijn gevoel als je dieren kunt redden.

Voorbeeld van mooie melding

Ik kan er meerdere benoemen, maar één van de leukste meldingen die me bij is gebleven was een melding dat er een kat in het Winschoterdiep onder een steiger vastzat. We hebben de brandweer erbij moeten halen. De eigenaresse was inmiddels al gearriveerd. Omringd door pers met camera's en omstanders, waaronder kinderen, hebben we de kat onder de steiger weg kunnen halen. De kat hebben we meteen in een warmtedeken gewikkeld. Het was een bijzondere melding en de omstanders waren allemaal voor ons aan het klappen. Ze riepen dat ze veel respect voor ons en ons werk hebben en dat we helden zijn. Dat maakt het werk dan weer draaglijk. We maken natuurlijk ook hele ernstige dingen mee, wat niet altijd even makkelijk is en dan zijn die complimenten een steun in de rug.

Wat vind je leuk aan autodiensten?

Om eerlijk te zijn vind ik dat de mooiste diensten. Tijdens autodiensten ben je meer betrokken bij het redden van de dieren.

Wat is leuk aan panddiensten?

Het verzorgen van de dieren

Als je niet bij de dierenambulance werkzaam zou zijn waar zou je dan werken?

Dan zou ik waarschijnlijk weer in de kunststof bewerking werken. Maar de kans zou ook groot zijn dat ik mijn vrouwtje (woonachtig in Thailand) zou helpen met haar ondernemingen.

Stel je wint een groot bedrag, welke droom zou je dan in vervulling laten gaan?

Dan zou ik naar mijn grote liefde en haar twee zonen in Thailand gaan. Allemaal samen bij elkaar. Uiteindelijk gaat dat toch gebeuren maar dan kan het natuurlijk sneller.

Ik zou ook wat doneren aan de dierenambulance omdat we gewoon heel belangrijk werk doen.

Aan wie geef je het stokje door en waarom?

Er werken allemaal toppers bij ons die hart voor dieren hebben. Ik gun het eigenlijk alle collega's wel, maar ik mag er maar één kiezen. Ik geef het stokje door aan Peter omdat hij nog niet in het ledenblad heeft gestaan en het verdient.

Agenda ALV 2020

Op **20 oktober om 19.30 uur** houden wij onze jaarlijkse ledenvergadering. Dit is later dan u van ons gewend bent maar door de maatregelen omtrent het coronavirus zijn wij hiertoe genoodzaakt.

Mocht de geplande datum niet door kunnen gaan in verband met nieuwe corona-maatregelen houden wij u hiervan op de hoogte middels onze website en facebookpagina.

Algemene Ledenvergadering 2020 van Vereniging Dierenambulance Groningen "DAG"

(De ledenvergadering is uitsluitend voor leden van onze vereniging.)

Agenda:

1. Opening
2. Vaststellen notulen 02 juli 2019
3. Ingekomen stukken en mededelingen
4. Secretarieleel jaarverslag 2019
5. Financieel jaarverslag 2019
6. Financiële begroting 2020
7. Verslag van de kascommissie
8. Benoeming leden kascommissie
9. Vaststellen van de contributie jaar 2020
10. Rondvraag
11. Sluiting

Een leuk kerstcadeau

Een passant liep op tweede kerstdag gehaast het winkelplein in Uithuizen over toen hij het klaaglijke gemiauw opmerkte. Hij bleef abrupt staan en luisterde aandachtig. Hij kon het geluid thuisbrengen, maar had geen flauw idee waar het vandaan kwam. Het klonk wat paniekerig. Langzaam liep hij op het geluid af en kwam uiteindelijk uit bij een hek. Achter dat hek lag een haventje met een steigerconstructie inclusief trapsecties. Toen hij daar een minuut stond te luisteren wist hij het zeker, de kat bevond zich onder de steiger. De vinder belde ons.

De kat hield zich schuil onder deze steiger.

Limahl en Marian hadden autodienst en hadden net een melding in Haren afgerond. Ze reden er meteen naartoe. Ter plaatse zagen ze dat het haventje volledig omringd was door een ijzeren hekwerk. Ze probeerden de hekken los

van elkaar te krijgen maar dat lukte niet. Twee zielen, één gedachte dus ze klommen over het hek. Ze liepen ongeveer 50 meter over de kademuur naar de steiger met de traptreden. Toen ze daar stonden maakten ze geluidjes in de hoop dat ook zij de kat konden horen. Eerst was er niets te horen en reageerde de kat niet. Maar toen ineens kwam er respons van het beestje. Gelukkig was er verder geen leven in de brouwerij dus was het stil op het plein en daardoor konden ze zijn gemiauw goed horen. Arm katje. Misschien had hij daar al dagen hulpeloos zitten miauwen maar had niemand hem opgemerkt omdat er veel lawaai is overdag, waar hij niet bovenuit heeft kunnen komen.

Nu hoorden ze hem gelukkig wel. Collega Limahl lag languit op de steiger om te kijken of hij de kat kon zien.

Limahl probeerde de kat te ontdekken.

Het enige wat hij kon zien was zichzelf in de weerspiegeling van het water. Je kon namelijk niet onder de steiger doorkijken want ook daar zaten balken.

Hun conclusie was dat hij van de kademuur was gevallen en op die manier in het water was beland.

Er werd getwijfeld of de kat er nog wel zat

Omdat het gemiauw elke keer weer ergens anders vandaan kwam had hij dus wel de mogelijkheid zich te verplaatsen. Later bleek dat hij via de balken onder de steiger in de breedte, maar ook in de lengte kon lopen. Om dit katje eruit te kunnen krijgen zouden ze zelf het water in moeten gaan om onder de steiger weer uit te komen. Dit zou ze niet lukken want wij zijn niet in het bezit van waadpakken of een onderzeeër. Dus ook in dit geval moest de brandweer worden gebeld. Binnen tien minuten was er een heel team ter plaatse. Ook door de brandweermannen werd er naar het beestje geroepen maar een reactie bleef uit. Uiteraard werd er na een paar minuten getwijfeld of het beestje er nog wel zat. Hij moest er nog wel zitten want hij kon er uit zichzelf nooit onder vandaan komen. Dan zou hij eerst vanaf één van de balkjes in het water moeten springen en dan? Dan zou hij in het water liggen en er nergens meer uit kunnen komen. Dus zonder hulp kon hij er niet weggkomen. Maar ze moesten de brandweer er wel van overtuigen dat de kat er echt zat. Omdat er nu ineens zoveel mensen op de steiger

stonden was de kat mogelijk onder de indruk en liet zich daarom niet meer horen.

Ze kregen applaus

Er werd besloten een stuk of wat planken los te schroeven zodat er door de ontstane opening onder de steiger kon worden gekeken. Het waren lange planken met lange schroeven en daardoor ontstond er pas na een kwartier een opening.

Er werd een ladder in het water geplaatst. Twee brandweermannen hadden hun waadpakken al aangetrokken en gingen het water in. Ze liepen onder de steiger door, op zoek naar de kat. “We zien hier nergens een kat hoor” riep één van de mannen. Ze hadden de brandweer toch hopelijk niet voor niets laten komen? Maar toen ineens na een paar minuten werd er vanonder de steiger geroepen: “ja, ja we zien hem”. Hèhè, gelukkig.

Deze mannen wilden niet opgeven.

Een half uur zijn de mannen bezig geweest de kat naar de opening te krijgen, maar het bange beestje begreep niet dat het een voor hem gecreëerde uitgang was. Beide mannen gaven niet op en wilden het beestje niet achterlaten. De aanhouder wint want uiteindelijk is het ze gelukt het mormeltje in zijn nekvel te grijpen. Vanonder de steiger moest de kat door het water worden gesleept om hem aan de autodienst te overhandigen. Limahl en Marian namen de kat over en deden hem snel in het vervoersmandje. De brandweermannen en de autodienst kregen een applaus van het aanwezige publiek. Iedereen was enorm blij en opgelucht dat het beestje nu veilig was. Met een natte kat die grote pupillen had van de schrik, liepen onze collega's snel naar de bus.

Hij had de hoop al een beetje opgegeven

De schuifdeur werd dicht gedaan en de kat werd meteen afgedroogd. Het geslacht werd bepaald en er werd gecontroleerd of de zwart- witte, ongecastreerde kater een chip had. Helaas, die bleek hij niet te hebben. Er werd meteen contact opgenomen met de meldkamer in de hoop dat er een vermissing was doorgegeven. En ja hoor, dit bleek het geval. Kater Sam was anderhalve week geleden bij ons als vermist opgegeven, was ook zwart- wit en woonde twee straten verderop. Dit kon niet missen. Dit moest Sam zijn. Ze namen meteen telefonisch contact op met de eigenaar. De man die opnam werd de vraag

gesteld of hij zijn kat nog steeds kwijt was. Het was even stil aan de andere kant van de lijn en toen kwam de vraag of wij Sam hadden gevonden. Hij kon het bijna niet geloven. Ze reden meteen naar de eigenaar toe. Toen ze voor de deur stonden kwam de man naar de bus gelopen. Ze openden de schuifdeur en pakten het kooitje waar de kat in zat. Toen de man de kat zag knikte hij en kon hij geen woord meer uitbrengen. Met tranen in de ogen liep hij naar binnen en gaf ze een teken mee te lopen. Binnen werd het kooitje geopend en Sam werd eruit getild door de eigenaar. Eindelijk kon de man weer een beetje uit zijn woorden komen. Elke dag had hij bij de achterdeur gekeken of Sam er zat. Elke dag hoopte hij dat Sam thuis kwam, maar de laatste dagen had hij de hoop een beetje opgegeven.

Wat was deze man ontzettend blij dat hij Sam terug had. Sam zat op de arm en gaf zijn baasje constant kopjes. “Wat een prachtig kerstcadeau is dit” zei de ontroerde man. Na oneindig veel geknuffel werd Sam op de grond gezet en liep hij steeds tegen de benen van zijn baasje aan. Sam vond dat het tijd werd dat er wat eten in zijn voerbakje terecht zou komen.

Baasje en Sam
herenigd.

Eind goed niet altijd goed

Via de meldkamer kwam er een melding binnen van een bewoner uit Paterswolde die behoorlijk ongerust was.

Hij vertelde dat er wel vaker één of meerdere reeën in zijn tuin bivakkeerden, maar dit jonge reetje lag al een etmaal in zijn tuin en dat was ongewoon. De melder dacht dat het om een kleintje ging omdat er nog een andere ree bij stond die haar steeds met de snuit aantikte. Suus had meldkamerdienst en vroeg de melder of hij een foto kon maken en die kon toesturen. Na het bekijken van de foto zag Suus dat het niet om een kleintje ging, maar om een jongvolwassen ree. Suus besloot meteen op de bus te stappen richting Paterswolde.

Bij aankomst schoot het gezonde reetje weg en bleef het zwakke reetje achter. Ze was vermoedelijk zwanger. Het dier probeerde op te staan maar kon alleen maar strompelen op haar voorpoten. Om die reden liep Suus weer achteruit zodat ze bleef liggen.

Ze had zichtbaar een wond aan haar buik. Suus maakte een filmpje voor Hetty voor overleg (Hetty is beheerder van de opvang in Ureterp) en er werd besloten dat de ree het beste meteen naar de opvang

Daar lag ze dan... (De foto is vanuit het huis van de melder genomen en daardoor wat wazig)

kon worden gebracht. Gelukkig hadden Natascha en Nico (de collega's die op de andere ambulance reden) hun melding afgerond en konden ze Suus helpen. Met z'n drieën hebben ze het reetje kunnen insluiten. Meteen werd er een jutezak over de kop van de ree gedaan. Dit doen wij zodat reeën dan niets meer zien en dus minder prikkels krijgen en dus minder stress ervaren. Vervolgens werd ze in de rieten reeënmand gelegd. De ree werd in Ureterp in het reeënverblijf gelegd.

Helaas kregen we later het bericht dat ze waarschijnlijk toch was aangereden en aan haar verwondingen was overleden. Heel triest om dan ook nog eens te horen dat ze drie kleintjes bij zich droeg, die nog niet levensvatbaar waren.

Collecte 2020

Elk jaar gaan we met onze collectebussen langs de deuren om geld op te halen voor onze vereniging. Door de corona-maatregelen kunnen we dat dit jaar helaas niet doen en daardoor lopen we een hoop geld mis.

Wij hopen met deze “QR-CODE ACTIE” toch nog geld binnen te halen dat we kunnen gebruiken om ons werk voort te zetten. Deze actie zetten wij ook op onze website, facebookpagina en in de krant om ook de niet-leden te bereiken.

Hoe werkt het?

Als u klant bent bij de ING dan kunt u met die app de QR-code scannen, het bedrag invullen en op bevestigen te klikken.

Als u klant bent bij een andere bank kunt u de QR-code scannen met een QR scanner. Wij begrijpen dat dit omslachtiger is dan wanneer u geld in een collectebus kunt doen maar we kunnen helaas niet anders.

Hartelijk dank voor uw tijd en moeite.

Let op: deze code is geldig tot 1 augustus 2020.

Mocht u ons boekje, om welke reden dan ook, later hebben gekregen en de code daardoor niet meer te gebruiken is dan kunt u naar onze website. Wij hebben daar een “doneren” knop die altijd beschikbaar is.

In Middelstum aan de Ticheldobbe is men bezig met het bouwen van vier-onder-een kapwoningen.

Al maanden lopen daar monteurs en bouwvakkers rond die er druk bezig zijn met de nieuwbouwprojecten. In de periode van drukte en lawaai zat er al vanaf januari een wit katje op afstand te kijken wat zich daar allemaal afspeelde.

Het was een schuw katje dat zich niet liet aanhalen. Als één van de werklieden een poging deed dichterbij haar te komen schoot ze weg. Ondanks haar angst bleef ze komen. De werklieden vonden dat ze er slecht uitzag. Ze had een wond in haar nek, korsten bij haar oren en ze was heel mager. Ze besloten lekkernijen voor haar te kopen. Zo werden er brokjes en kattensnoepjes op afstand voor haar neergelegd. Daar waar ze zich in het begin maar af en toe liet zien, begon ze nu steeds vaker een bezoekje aan de mannen te brengen.

Eén van de werklieden geeft wat lekkers.

Langzaam werd ze haar angst voor mensen de baas. Na een maand iedere dag te worden voorzien van eten kreeg ze vertrouwen in de mannen en durfde ze wat stapjes in de kale woning te zetten.

De band tussen de werklui en de kat werd steeds intenser. Zo kreeg ze ook ineens de naam "Snowy". Er stond standaard voer en water voor haar klaar. Na verloop van tijd zat ze elke ochtend al bij de schaftkeet als de mannen arriveerden. Tijdens het schaften kreeg ze van de één een plak kaas en een ander trok een plak ham tussen zijn boterhammen vandaan. Ze begon er steeds beter uit te zien en de wonden waren genezen. In mei begon Snowy haar dikke buikje de mannen op te vallen. Och, ze zal toch niet.....

Ja dus, ze was zwanger.

Ze zou van de ene op de andere dag ineens alleen achterblijven

Snowy luisterde inmiddels naar haar nieuwe naam en genoot van alle aandacht die ze de laatste tijd kreeg. Zo zat ze zich rustig een uur lang te wassen op de zaagtafel en sprong ze tijdens de schaft gezellig bij de mannen op schoot. Een paar weken geleden hadden ze al een kartonnen doos in huis neergezet waar één van de mannen zijn jas in had gelegd. Daar kon ze de weekenden ook fijn in liggen (ze kon van binnen naar buiten als ze wilde). Als ze niet in haar mandje lag liep ze parmantig door het huis alsof ze er woonde. Als de mannen haar even geen aandacht konden geven liep ze met een

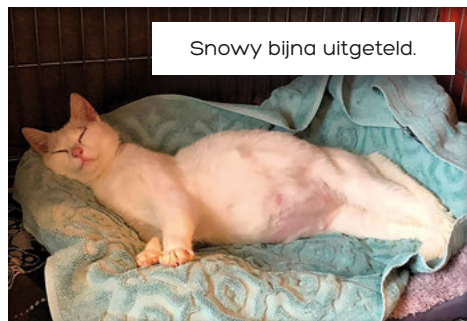
zweepend staartje tussen hun benen door totdat ze wel de nodige aandacht kreeg. De mannen zagen in dat er uiteraard een dag zou aanbreken dat Snowy zou bevallen. Tevens zou er een periode aanbreken dat hun klus erop zat en dat de hele groep mannen zou verdwijnen. Dat zou betekenen dat Snowy in de toekomst van de ene op de andere dag, ineens alleen achter zou blijven.

En ja, er liepen echt wel een paar mannen rond die haar heel graag mee naar huis wilden nemen.

Hoe dan ook, voor haar eigen bestwil moest ze gevangen worden zodat ze binnenkort in alle rust kon bevallen.

Ondertussen hadden ze al contact opgenomen met ons.

Wat stelde de bouwplaats nog voor zónder Snowy?

Buurvrouw Nelleke, die in een pas afgeleverd nieuwbouwhuis ernaast woont, raakte met de mannen in gesprek. Ze gaf aan dat de kat er al jaren liep. Ze had zelf katten en was ook in het bezit van een vervoersmandje. Zo werd geregeld dat het

mandje bij de mannen achterbleef zodat Snowy in het mandje gezet kon worden. Als dat gelukt was zouden ze ons bellen. De mannen realiseerden zich steeds meer dat als Snowy door ons zou worden opgehaald, zij haar nooit meer zouden zien. Daarom ging er nog een periode overheen voordat Snowy in het vervoersmandje werd gezet. Toen brak de dag aan dat Snowy door ons werd opgehaald. De mannen konden maar moeilijk afscheid van haar nemen. Snowy zat in hun hart! Wat stelde de bouwplaats nog voor zónder Snowy?

Dezelfde dag is ze via het asiel opgenomen in een pleegadres. Ook daar is ze gelukkig en geniet ze van alle aandacht en liefde. Ondertussen stond haar bolle buikje op knappen want ze zat in de laatste dagen van haar zwangerschap.

Bedankt!! FMP montage Sappemeer, De glaszetter van Verstijlen totaalbouw, en de medewerker van HAK die tegenover de bouwplaats bezig was de riolering en de waterleidingen aan te leggen.

Bedankt voor alle liefde, aandacht, voedsel en de vele knuffels die Snowy maandenlang van jullie heeft mogen ontvangen!

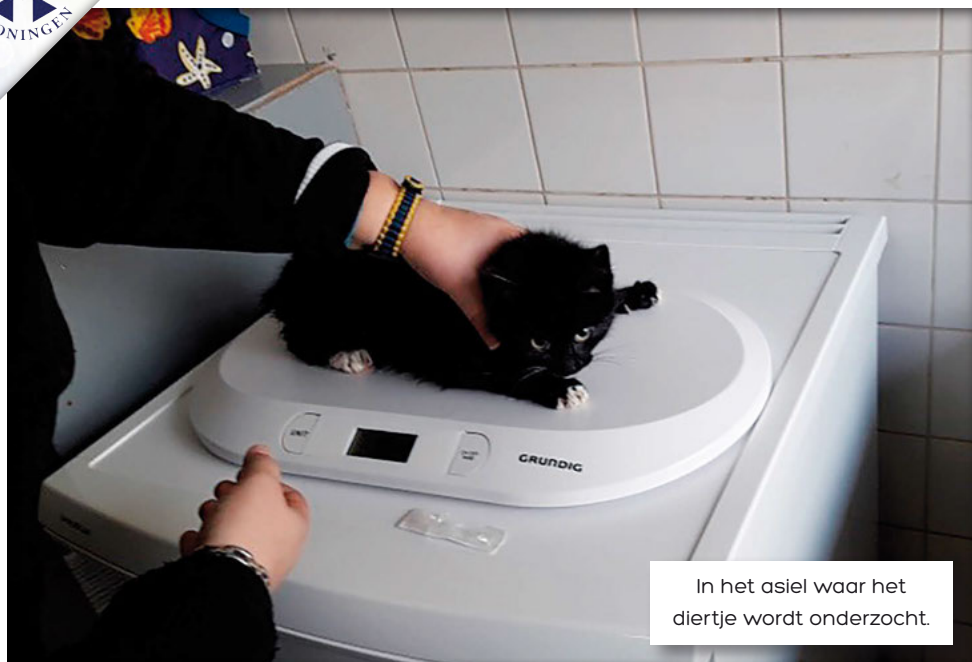
Kat vast in meterslange nis

Er kwam een melding binnen van één van de medewerkers van de Milieudienst Groningen. Er zou zich daar een kat bevinden in de zoutopslag op hun terrein. Fré en Quinten reden er naartoe en arriveerden een kwartier nadat het telefoontje was binnengekomen. De medewerker liet ze de plek zien waar het jonge, zwart- witte katje zich bevond. Om de druk op de muren in de zoutopslag te verminderen stonden er al jaren grote betonnen legoblokken. Tussen de muur en de betonnen legoblokken in, was dus een nis ontstaan met een breedte van ongeveer 30 cm maar de lengte was nogal behoorlijk.

Het katje was op één of andere manier in deze nis beland en omdat de gladde muur een paar meter hoog was kon hij er zelf met geen mogelijkheid uit komen. Hij kon zijn klauwtjes niet in de gladde muur zetten en ook niet tegen de opgestapelde betonnen legoblokken omhoog klauteren. De medewerker gaf aan dat ze zelf al met een paar personen het één en ander hadden geprobeerd. Zo hadden ze al een hele lange plank schuin in de nis geschoven in de hoop dat hij uit zichzelf naar boven zou lopen. Een dag later bleek de kat er nog te zitten en toen werd ook duidelijk waarom.

Genoeg mensen op de been om het katje te redden.

In het asiel waar het diertje wordt onderzocht.

Het katje wilde wel, maar kón niet zelf omhoog lopen omdat hij gewond was aan zijn poot. Waarschijnlijk had hij de kracht niet om bij de plank omhoog te lopen. Fré en Quinten zagen hoe diep de nis was en beseften meteen dat het te diep was voor ons uitschuifbare schepnet.

Ook nu werd de hulp van de brandweer ingeschakeld. Bij aankomst bekeek de brandweer de situatie en er werd geconstateerd dat er in dit geval maar één optie was, namelijk de spuit eronder.

In zo'n situatie weet uiteraard niemand waar de kat precies terecht komt, maar vooraf werd snel even doorgenomen hoe ze te werk zouden gaan en waar het beestje ongeveer zou belanden. Op die plek gingen de collega's staan. Fré met een opengeklapte kooi en Quinten met een

schepnet. De waterspuit werd aangezet en er werd onder de kat gespoten. Door de enorme druk werd de kat ontzettend snel omhoog geduwd. Tijdens de val naar beneden ving Quinten de kat met het net op, draaide het net meteen een kwartslag en kneepte daarna het net meteen dicht zodat het katje er niet meer uit kon komen. Samen hebben ze de inhoud van het net in het mandje gestopt en het kooitje snel dichtgedaan.

Het is zo bevredigend als zoiets uiteindelijk weer goed afloopt. Wederom met behulp van de brandweer! Het jonge katje werd naar het asiel in Zuidwolde gebracht waar hij meteen werd gewassen, aangezien er over zijn hele lichaampje zout zat geplakt. Daarna werd hij lichamelijk onderzocht. Hij maakt het goed!

Tommie zijn dorp

Rode cirkel is de locatie waar de kat werd gevonden.

Het was eerste kerstdag toen wij (Debby en Marian) aan onze dienst zouden beginnen. Omdat er twee meter sneeuw lag moesten we eerst onze bus uitgraven voordat we überhaupt konden instappen. Tenminste....dat was waar we op hoopten tijdens kerst, maar de realiteit was anders. Het weer was zacht en daardoor waren er veel wandelaars, zo ook in Lauwersoog. Een gezin was tijdens het lopen uitgekomen in het militair oefendorp Marnehuizen Lauwersoog. Tijdens het wandelen hoorden zij gemiauw tussen de huizen weg komen. Aangezien de huizen verre van bewoonbaar zijn en er dus nergens een bewoner is die af en toe een bakje kattenbrokken neerzet, was dit een hele vreemde plek voor een ronddwalende kat. Maar toch kwam er ineens een heel blij rood- wit katje tevoorschijn die erg hard liep te miauwen. Hij liep op het gezin af en liet zich strelen door de handen die voor z'n neus hingen. Ze tilden hem op

en liepen een eindje met het beestje op de armen, maar na een paar seconden besloot hij weer op de grond te willen staan en ging er vandoor (zie foto). Omdat de kat er overduidelijk niet thuishoorde hebben ze ons gebeld.

De kat neemt de kuierlatten.

Splitsen dan maar

We parkeerden de bus op een parkeerplaats aan de N361 en stapten uit. Meteen realiseerden wij ons dat we eerst nog een behoorlijk eind door een veld moesten lopen voor we bij het oefendorp zouden aankomen.

Het eerste dat we tegenkwamen was een bordje waarop stond “verboden toegang voor onbevoegden”.

Hm, en nu? De kat kon daar niet alleen achterblijven zonder eten. Gelukkig kunnen we beiden niet lezen dus liepen we het dorp in.

Waar moet je in zo’n dorp zoeken terwijl je geen duidelijke locatie hebt. Het oefendorp telt 122 objecten waaronder een aantal huizen, uiteraard allemaal zonder huisnummers. Splitsen dan maar. De één sloeg linksaf, de ander rechtsaf. Het mandje hadden we samen met onze jassen ergens op een heg gegooid. We maakten geluidjes in de hoop dat hij daar op af zou komen, maar hij liet zich niet zien. Na een half uur te hebben rondgeslenterd zagen we het monstertje ineens lopen. We spraken af dat Debby de kat zou proberen te vangen en ik zou snel het mandje halen. Om hem niet meteen af te schrikken, met het risico dat hij het op een lopen zou zetten, ging Debby door haar knieën. Hij kon wel wat aandacht gebruiken want hij kwam vrij snel op haar af lopen.

Met zijn staartje schurend langs haar benen tilde hij zijn voorpootjes één voor één op.

Op het geluid van de vogels na, was het doodstil in het onbewoonde dorp. Terwijl ik onderweg was naar de heg zag ik ineens een witte auto rijden. Dat was heel vreemd aangezien er verder totaal geen

bedrijvigheid was. Toen de auto op mij afreed en er een man uitstapte realiseerde ik me dat het waarschijnlijk te maken had met waar wij mee bezig waren.

De rijder stapte uit, liep naar mij toe en vroeg mij op een directe toon wat we aan het doen waren op het verboden terrein. Vanuit mijn ooghoek zag ik een logo op zijn trui met daarop het woord “beveiliging”. Oeps...

Schuldbewust legde ik hem alles uit waarop hij antwoordde: “Er lopen hier wel meer wilde katten”.

Ik legde hem uit dat dit een tamme kat was die óf verdwaald was óf moedwillig door iemand was uitgezet. (Er worden helaas wel vaker katten gedumpt in Lauwersoog). De beveiliging hield voet bij stuk en sommeerde ons het gebied te verlaten. Omwille van de kat begon ik te praten als Brugman en zei maar snel dat mijn collega Debby waarschijnlijk al naar ons toeliep met de kat op de arm. De grote, brede meneer had hier geen boodschap aan en vroeg mij of we onderweg de bordjes met de tekst “verboden toegang voor onbevoegden” niet hadden gelezen. Ehhh....

Gelukkig kwam net op dat moment Debby om de hoek met een cadeautje op haar armen.

Het grapje werd goed opgepakt

Nu maar hopen dat de kat niet zou schrikken van de aanwezigheid van drie mensen in “zijn dorp”.

Vaak kun je een kat prima op de arm hebben, maar op het moment dat je ze in een mandje wilt doen kunnen ze ineens behoorlijk wild zijn en alsnog ontsnappen.

Daarom moest ik de toch al wat boze man vragen om een paar meter bij het mandje vandaan te gaan. Gelukkig had Debby hem stevig in zijn nekvel en kon ze hem in het mandje plaatsen zodat ik het mandje meteen dicht kon doen. Nu de beveiliging met eigen ogen kon zien dat het hier absoluut geen wilde kat betrof werd hij wat vriendelijker naar ons. Nu moesten we dat hele eind teruglopen met inmiddels vier kilo aan gewicht in de hand. Aangezien de sfeer iets beter was dan voorheen konden we er wel even een grapje in gooien. We gaven aan niet het hele stuk terug te kunnen lopen, aangezien ook dat verboden terrein was. Het grapje werd goed opgepakt, we mochten plaatsnemen op de achterbank. Via de zandpaden, waar ook de legertanks overheen rijden, werden we teruggebracht naar de parkeerplaats. Uiteraard waren we erg nieuwsgierig of dit beestje een chip had dus gingen we dat meteen uitzoeken. Inmiddels waren ook beide mannen benieuwd hoe het ging aflopen. Achter in onze auto, nadat de schuifdeur weer dicht was, deden we het kooitje open en haalden de chipaflezer over ons rood-witte vriendje. Hoera, hoera, hij bleek een chip te hebben. Nu maar hopen dat het chipnummer ook was geregistreerd. We voerden het chipnummer in en het bleek dat we kater Tommie aan boord hadden. Tommie werd al meer dan een maand vermist zagen we in het bestand en bleek te wonen in Kloosterburen! (Hemelsbreed ongeveer 14 kilometer verderop). Meteen namen we contact op met de eigenaren die ontzettend opgelucht en blij waren met het nieuws dat wij Tommie in de auto hadden. We zijn direct naar Kloosterburen gereden.

Toen we voor het huis parkeerden stond de voordeur al open. De blij eigenaars stonden in de deuropening en gingen ons voor naar de keuken. Daar openden we het mandje en werd Tommie eruit gehaald door de eigenaars die hem vervolgens meteen begonnen te knuffelen. Aan Tommie zijn hele houding was te zien dat hij ook heel blij was hun weer te zien. Maar eigenzinnig als katten kunnen zijn volgde hij meteen zijn eigen kop door direct naar de plek te lopen waar zijn etensbak altijd stond. De bak stond er nog maar er moest alleen nog wat voer in worden gegooit.

Een geweldig kerstcadeau
voor de blij baasjes.

Spinnend stond Tommie te wachten op zijn vrouwtje die de brokjes uit de kast haalde. De brokjes werden in het bakje gedaan en Tommie stoof erop af. Zoals de eigenaren zelf al zeiden was dit voor hun een geweldig kerstcadeau!

Zomaar een willekeurige dag

Auto gewassen aan de binnen- en buitenkant, alles ontsmet, materiaal op de auto allemaal gecheckt op aanwezigheid, dus we kunnen beginnen. Met vier geschreven meldingen die we hadden ontvangen van de collega's van de meldkamer liepen we naar de auto en vertrokken richting het Van Starkenborgkanaal. Daar zou een aantal dode watervogels drijven. Aangekomen bij de Dorkwerdersluis zagen we tot onze grote schrik dat het om wel dertig dode kippen, eenden en parelhoenders ging die daar in het water dreven. Wat was hier in vredesnaam gebeurd?? Hoe waren deze dieren aan hun einde gekomen? Dit was weer één van de soms zeer confronterende meldingen omdat we niet weten of deze beestjes vooraf geleden hebben.

Ongeveer dertig kadavertjes uit het water gevist.

Het heeft een behoorlijke tijd in beslag genomen om al deze lijkjes uit het water bij de sluis te vissen.

We gingen door naar de Schildersbuurt om daar een zwarte kat te bekijken die er slecht uit zou zien. De melder was gevraagd de kat binnen te houden omdat

het regelmatig voorkomt dat het dier al weg is voordat we zijn gearriveerd. We reden op de ringweg ter hoogte van de Vesta toen we via de mobilfoon doorkregen dat er een ree was aangereden in de Eemshaven. Een echtpaar had tijdens een fietsrit het dier naast een bult zand zien liggen. We namen de eerstvolgende afslag en reden meteen de ringweg weer op richting de Eemshaven. De melders bleven erbij staan om ons op te wachten. Omdat reeën geen mensen gewend zijn had de meldkamer al gevraagd of ze op een afstandje wilden blijven in plaats van er dichtbij te blijven staan. Toen we ter hoogte van Zijldijk reden kregen we een telefoontje van de meldkamer dat de ree inmiddels was overleden. We zijn uiteraard doorgereden om het beestje alsnog op te halen.

Vanaf de Eemshaven wilden we weer terugrijden naar Groningen om de melding van de kat voort te zetten maar er was alweer een andere melding binnengekomen vanuit Paddepoel. Daar zat een roofvogel waar iets mee aan de hand zou zijn. Aangezien we onderweg naar de kat toch langs deze plek zouden rijden werd besloten eerst naar het Jagerspad in Paddepoel te gaan.

Nico met de torenvalk.

Daar werd geconstateerd dat het om een torenvalk ging die niet kon vliegen. Bij de ene vogelsoort moet je uitkijken voor de snavel, bij de andere vogelsoort moet je oppassen voor de klauwen. Daarom worden er bijvoorbeeld bij buizersds en dergelijke dikke handschoenen gedragen.

De route zou worden voortgezet naar de Schildersbuurt om de kat te bekijken, maar we kregen alweer een melding door van een gewonde zwaan die verzwakt op het water zou dobberen in de vijver achter de Tasmantoren. Aangezien gewonde dieren vóór gezonde/dode dieren gaan, moesten we uiteraard eerst naar deze melding. We zagen bij aankomst de zwaan dobberen op het water maar deze zwaan lag wel érg stil. Toen we dichterbij kwamen zagen we al meteen dat dit beestje niet meer leefde.

Met inmiddels een hoop overleden dieren aan boord reden we door naar de Schildersbuurt. Daar aangekomen zat de kat bij mevrouw op de wasmachine in het schuurtje brokjes te eten. Half kauwend keek hij ons wat verbaasd aan. Het was een ietwat dunne kat met korstjes op de rug waarschijnlijk

veroorzaakt door vlooiën. Niet fijn voor de gecasteerde kater deze overheersende jeuk, maar voor ons geen reden om hem mee te nemen. De kat was niet voorzien van een chip helaas. Er werd contact gelegd met de meldkamer met de vraag of er een zwarte gecasteerde kater werd vermist ergens in Groningen. Dit was niet het geval. Er werd een gevonden rapport opgemaakt, de kat werd volledig omschreven en er werden foto's gemaakt. Als tussenoplossing hebben we hem een zwerversbandje omgedaan met de volgende tekst erop: "is dit een zwerfkater? Zo niet, gelieve contact op te nemen met de Dierenambulance Groningen". De kat werd weer naar buiten gezet om de eigenaar de kans te geven het bandje te ontdekken.

Door naar Oosterpark. Een man had een merel in een net zien spartelen en belde ons. Uiteraard werd hem eerst de vraag gesteld of hij het beestje er voorzichtig uit kon halen want hoe sneller het mereltje eruit was hoe beter. Maar dat durfde de man niet aan omdat hij slechtiend is.

Aangekomen bij de man wees hij naar een net dat over een stuk of wat aardbeienplantjes lag. In het midden van het net lag de merel met zijn snaveltje open te hijgen van vermoeidheid. Schijnbaar was hij een hele tijd bezig geweest om zichzelf proberen te bevrijdden. Om meneer zijn aardbeien nou niet meteen te laten veranderen in jam liepen we maar even om het stukje tuin heen zodat we er op een andere manier bij konden komen. Gelukkig mochten we het net stuk knippen zodat we de merel beter konden pakken.

Met de merel in de handen gingen we zitten op het tuinbankje van de melder. Nu we het goed konden bekijken was te zien hoe het draad volledig om z'n koppie, vleugeltjes en pootjes zat gedraaid. De merel was zwart, maar het gaas was gelukkig groen.

Met een heel klein schaartje hebben we uiteindelijk alles los kunnen knippen en kunnen verwijderen. Het mereltje is met ons meegegaan op de bus.

We reden door naar Winsum want daar was een bange kat de boom ingevlucht. De kat was achterna gezeten door een hond en zag geen andere oplossing dan met een rotgang de boom in te schieten. Vooruit de boom in is vele malen makkelijker dan achterwaarts er weer uit, zeker als je vijand nog ergens rondloopt.

In Winsum gearriveerd bleek de bange kat op een dusdanige hoogte te zitten dat wij er met geen mogelijkheid bij konden komen. Omdat we niet wisten of het katje gewond was wilden we hem er toch graag uit hebben. De brandweer werd gebeld en een half uur later hing Paulien in de veiligheidsteugels.

Een vervoersmand en dikke handschoenen werden gepakt en Paulien ging samen met de brandweerman in het bakje omhoog. Ter hoogte van de kat trok Paulien de handschoenen aan. Bange dieren begrijpen namelijk niet altijd onze goedbedoelde hulp en willen in blinde paniek nog wel eens behoorlijk uithalen. Het bakje bereikte de kat op een afstand van twee meter. Aan de houding van de kat was toen al te zien dat het lawaai van de brandweerauto en de adrenaline

die nog in zijn lijfje zat van de kennismaking met de hond, hem waarschijnlijk teveel werd. Vanaf de plek waar hij zat sprong hij naar beneden en rende vervolgens hard weg. Onverrichter zaken naar de volgende melding dus.

Eén van de meldingen die we nog aan boord hadden was van een dode kat aan het Hoendiep. Normaal gesproken rijden we zo spoedig mogelijk naar een dode kat omdat voorbijgangers niet altijd kunnen zien of het dier nog ademt. Soms liggen ze stil maar leven ze nog wel. Deze melder had de kat zelf al verplaatst van de weg naar de berm dus wist ze zeker dat hij was overleden.

De zwart-witte poes bleek geen chip te hebben. Ze werd in een box gelegd en terwijl de chauffeur doorreed maakte de bijrijder al het papierwerk in orde.

We konden meteen doorrijden naar Ulrum want daar scheen een eend in een net te hangen. We kwamen daar aan en moesten doorrijden naar het voetbalveld. De eend hing in een vangnet dat achter het doel hangt om naast het doel geschoten ballen tegen te houden.

Uitgeput hing de eend in het net.

Al vrij snel hadden we in de gaten dat deze eend zo hoog in het net vastzat dat wij er niet bij konden komen. De brandweer werd gebeld. Met een ladderwagen konden ze bij de eend komen die met z'n kop en vleugels volledig in het net vast was komen te zitten tijdens zijn pogingen om eruit te komen. Voorzichtig werd het gaas tussen de veren weggehaald. Een secuur klusje wat enige tijd heeft gekost. De eend is uiteraard wel meegenomen ter observatie omdat we niet wisten hoelang hij daar had gehangen.

Omdat we veel tijd kwijt waren om van de ene naar de andere kant van de provincie Groningen te rijden, en daarbij de tijd die je nodig hebt voor een melding, zat onze 5-urige dienst er zo weer op. Tenminste op de auto. Het nawerk van o.a. dieren afleggen moest na de dienst nog gewoon worden gedaan. Ondertussen was de volgende dienst

al op de andere auto gestapt en waren aangekomen bij een gewonde, jonge reiger. De twee jonge melders kregen uitleg van collega Sanne waar ze bij een reiger op moesten letten. Dit zijn namelijk niet de poten maar de snavel die je goed vast moet houden, omdat ze de neiging hebben om naar je ogen te pikken.

Sanne geeft uitleg aan de jonge geïnteresseerden.

De meldkamer had het ondertussen ook behoorlijk druk met allerlei telefoontjes. Ze gaven de autodienst een melding door van een jonge scholekster die niet uit zichzelf terug kon komen bij zijn ouders. Bij aankomst konden ze de hoge noodkreetjes van het arme diertje al horen vanaf het moment dat ze de auto uitstapten, maar zagen nog niets. Helaas zat er een sloot tussen en moesten ze eerst omlopen. Dit was tevens de reden waarom het kleintje niet meer bij zijn ouders kon komen. Het kleintje was zelfstandig op de wal geklauterd. Terwijl ze op het geluid afliepen zaten de ouders aan de overkant op het dak van een huis te roepen naar hun jong. Na een tijd te hebben gezocht vonden ze het kleine, wollige beestje met z'n lange steltjes, in een holletje. Het betrof hier een soort uitsparing in een rechte wand bij de sloot.

Ondertussen cirkelden de ouders om de collega's heen. En om hun jong tegen twee vreemde wezens te beschermen, doken ze op hun af in de hoop dat ze zouden afduipen.

Maar om het hulpeloze diertje te redden moesten ze wel doorzetten. Voorzichtig pakten ze het bolletje op. Gelukkig mankeerde het kleine scholekstertje verder niets. Er werd besloten een veilige plek uit te zoeken om hem uit te zetten. Ze hoefden niet bang te zijn dat de ouders niet meer kwamen opdaven aangezien die steeds mee vlogen. Het jonge beestje werd door de collega in een weiland gezet en snel liep hij er bij vandaan. Meteen zagen ze dat de bezorgde ouders een landing hadden ingezet om neer te strijken naast hun jong.

Wederom een melding van een reiger. De collega's namen op de ringweg de afslag naar beneden en sloegen rechtsaf Helpman in. Tegenover het Sterrenbos, naast de Papiermolen zouden bouwvakkers bezig zijn en daar moesten ze heen. Ze stopten de auto en liepen naar één van de bouwvakkers die zijn hand al omhoog stak. Hij ging ze voor naar een plek waar lange, loodzware platen op elkaar gestapeld lagen. Toen zagen ze de jonge reiger liggen met zijn vleugel klem tussen de platen. Ze keken heel vreemd op omdat ze bij deze melding werkelijk geen idee hadden hoe dit had kunnen gebeuren.

Wij mensen krijgen die platen niet eens omhoog, laat staan.....

Er werd door Melissa geprobeerd de vleugel er voorzichtig uit te krijgen met een zigzagbeweging, maar de vleugel zat dusdanig vast dat dit geen optie was.

De meewerkende bouwvakker kwam op het idee een krik te gebruiken. Hij liep het terrein op en kwam retour met een autokrik. Eén voor één werden de platen eraf gehaald en ondertussen hield Melissa de reiger vast. Toen de laatste plaat eraf was kon de reiger er worden weggehaald. Hoe lang had dit kleintje zo hulpeloos gelegen? Eindelijk was hij los!!

Meteen werd bij het optillen geconstateerd dat het beestje broodmager was en dus ver onder zijn gewicht zat. Meteen zijn ze met de reiger, de merel en de overige dieren die op het pand zaten de opvang in Ureterp gereden.

Toen de autodienst de dieren had afgeleverd, konden ze verder met de nieuw binnengekomen meldingen.

Melissa ontfermt zich over de reiger terwijl de platen worden verwijderd.

Leden / Donateursbon

Deze bon kunt u ingevuld opsturen naar:

Dierenambulance Groningen
Antwoordnummer 750
9700 WB Groningen

(postzegel niet nodig, wel welkom)

- ☐ Ja, ik wil lid worden voor € 16,00 per jaar
- ☐ Ja, ik wil graag een eenmalige gift storten van €
- ☐ Ik wacht met het storten van mijn donatie/lidmaatschapsgeld tot ik een acceptgirokaart heb ontvangen

Uw gegevens:

naam

adres

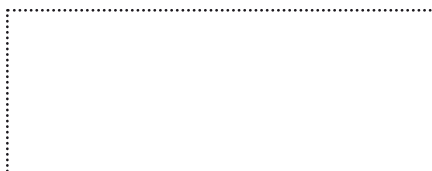
postcode

plaats

e-mailadres

telefoonnummer

handtekening

A large rectangular box with a dotted border, intended for the donor's signature.

Belangrijke telefoonnummers

Dierenartsen

Dierenarts Haren	Nieuwlandsweg 1	Haren	050-5350262 bgg. 06-22910147
DAP Ommelanden	BSF von Suttnerstraat 7 Hoofdweg 112a	Groningen Eelde	050-5265774 050-3095305
DAP van Stad tot Wad	Molenweg 6 Noorddijkerweg 26a Damsterdiep 315 (praxis) Wijmersweg 13 Schoolstraat 16	Bedum Groningen Groningen Loppersum Uithuizen	050-3014260 050-5416070 050-2050160 0596-518222 0595-434255
De Vries	Pasop 6	Midwolde	0594-510010
Dierenarts/ Dierenziekenhuis Groningen	Vechtstraat 74 Kraneweg 62	Groningen Groningen	050-5263255 050-3120953
Dierenkliniek Boteringesingel	Boteringesingel 8	Groningen	050-3181418
DAP Noord-West-Groningen	Lombok 27 Elzenlaan 2-2 en 2-3 Valge 1	Winsum Groningen Leens	0595-441800 050-5774805 0595-441800
Diergeneeskundig Centrum Hopmans	De Verbetering 8 Groene Zoom 2	Groningen Roden	050-5015500 050-5015500
Dierenartsenpraktijk Peize	Hoofdstraat 9	Peize	050-5032434
Diergeneeskundig Centrum Paterswoldseweg	Paterswoldseweg 306 Zuiderweg 22	Groningen Groningen	050-5252697 050-5530310
Dierenartsenpraktijk Beijum	Doombosheerd 22	Groningen	050-5410740
Dierenartsenpraktijk Lewenborg	Rijksweg 129	Groningen	050-5417741
Dierenarts Reitdiep	Reitdiephaven 352	Groningen	050-8700030 bgg. 0594-501280

Dierenartsenpraktijk Ezinge	Van Swinderenweg 14	Ezinge	0594-853635 / 06-20148806
Kattenkliniek	van Lenneplaan 15	Groningen	050-8531899
Stichting Maxidier	Smirnofstraat 3	Groningen	06-30683978
Dierenartsen Centrum Euroweg Leek	Euroweg 8-1	Leek	0594-580440
Noorder Dierenkliniek	Hoofdstraat 12	Hoogezand	0598-383830

Hulpverlening

Dierenambulance Groningen	Friesestraatweg 199a		Spoed 050-5791909 / Info 050-5791900
Dierenasiel Zuidwolde	Noordwolderweg 51a	Zuidwolde	050-3012871
Stichting Faunavisie Wildcare	D. Wierengastraat 21	Westernieland	0595-464210 06-51701996
Stichting Akka's Ganzenparadijs	Burgemeester ten Holteweg 47, Dalen		0524-291773
Vogelasiel de Fûgelhelling	De Feart 1	Ureterp	0512-514328
Stichting Schildpaddenopvang Nederland	Warmoltsstrjitte 67	Harkema	0512-729023
Konijnenopvang Joy			06-48401006 (van 10.00 - 20.00 uur van maandag t/m zaterdag)
Konijnenopvang Marijke Eastermar	Heidbuurtweg 15	9261 XN Eastermar	
DoeZoo insectenwereld	Wierde 17	Leens	0595-572659
Stichting Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming			088-8113000 (van 9.00 - 17.00 uur)
Politie			0900- 8844
Amivedi			0900-2648334
Dieren op Drift (DvhN)			050-5844272 (8.00 - 13.00 uur)

144 Red een dier

